

Til:

- Nasjonalt organ for kvalitet i utdanningen (NOKUT)

Oslo, 09. oktober 2020

Ref.: 247/20/MJS/ph

Endring i forskrift om ansettelse og opprykk i undervisnings- og forskerstillinger

Endringsforslagene som spesifikt knytter seg til forskriftens § 1-4 tredje ledd om kompetansekrav for ansettelse i stilling som førsteamanuensis og § 1-2 tredje ledd om kompetansekrav for ansettelse i stilling som professor, og muligheten for oppnåelse av utdanningsfaglig kompetanse

Formålet

- Psykologforeningen mener det er positivt med en klargjøring av hvordan oppnåelse av utdanningsfaglig kompetanse skal vurderes ved ansettelse i undervisnings- og forskerstillinger.
- Det er positivt at undervisningskompetansekravet fortsatt ikke skal benyttes til rangering.
- Vi mener likevel det er selvmotsigende å søke å klargjøre kravene nasjonalt, men samtidig sette opp krav til *utvikling* av lokale krav og prosedyrer. Skal først forskriften endres bør det medføre så tydelige nasjonale retningslinjer at de kan gjennomføres i praksis lokalt. Ellers vil det kunne bli så store forskjeller mellom institusjoner at stillinger ikke er sammenlignbare.
 - Dagens praksis med lokal vurdering har vist seg å ha uheldige effekter. Det er eksempler blant våre medlemmer på å ha godkjent professorkompetanse ved et universitet, men som har rykket ned etter ikke å ha fått godkjent kompetansen ved annen institusjon.
- Vi mener de nye formuleringene i de aktuelle paragrafene kan ha uheldige effekter særlig for de av våre medlemmer som ønsker å kombinere spesialisering og forskerutdanning – dobbeltkompetanse
 - Først og fremst vil et tydeligere krav om oppnåelse av undervisnings og utdanningskompetanse *før* ansettelse gjøre stillinger med slikt krav vanskeligere tilgjengelig for de som jobber i klinikk i et spesialiseringsløp parallelt med forskning og forskerutdanning. Ofte må en også allerede være ansatt på et universitet for å få tilgang på enkelte av de aktuelle kursene som er nødvendige for oppnåelse av et godkjent 200 timers krav.
 - De av våre medlemmer som sitter rundt i ansettelseskomiteer i dag melder at det allerede er vanskelig å få faktisk detaljert dokumentasjon på utdanningskompetanse. Forslaget som er til høring vil kunne føre til en ytterligere byråkratisering av prosesser som i dag vurderes skjønnsmessig.

- Dokumentasjonskravet blir for omfattende, rigid og spesifisert. Hvordan en i praksis skal kunne dokumentere alle mulige småoppdrag, verv og annet er et spørsmål vi stiller oss.
- Kravene i Norge kan oppfattes å være i utakt internasjonalt der professortittelen oppfattes sterkere forbundet med forskningskompetanse. I praksis kan forslaget fremheve utdanningskrav ytterligere på bekostning av forskningskompetanse
- Vi tror forslaget kan gjøre at forskjellen på dosent og professor bli utvannet, og dermed kunne bli et insentiv til ikke å ta doktorgrad, eller ta graden sent.
 - Lønnsmessig har det mye å si siden dosent er lønnet som professor, og for mange av psykologene er dette egentlig den eneste mulige veien på grunn av tidsbruk og praktiske ting rundt spesialisering m.m. Mange psykologspesialister har ofte ikke tid til å oppnå professorkompetanse.

Vi mener generelt at en sterkere satsning på tilretteleggelse for dobbeltkompetanse for faggrupper som har klinisk praksis og spesialisering som en naturlig del av sitt karriereløp, *med nødvendig utdanningsfaglig kompetanse innlemmet* i henhold til tydelige nasjonale retningslinjer, er nødvendig.

Vennlig hilsen
Norsk psykologforening

Håkon Skard
President